

Glavni ulaz

Ulaz prema Zemunu bio je glavni ulaz na Beogradsko sajmište i jedini za vreme logora. Ispred njega je čekao gasni kamion, da bi odveo jevrejske žene, decu i starce u smrt. Jedna trećina od preko 30.000 interniranih, koji su prošli kroz ovaj ulaz, nije preživela logor.

Mihailo Barberijan, bivši zatočenik Prihvatnog logora Zemun:

„Tako da je bilo dana kada smo radili i dan i noć... na hiljade je ljudi dovlačeno na Sajmište. Niko iz logora nije pobjegao dok sam ja bio tamo. Posle, kada je došlo do bombradovanja logora, onda je moglo da se beži.“

Ženi Lebl, svedokinja:

„Žandarmi su počeli da raznose pozive 7. decembra. Prvo su pozvali, ne znam, moje tetke, ove koje su prešle sa Terazija kod nas. Pa onda još neke tamo, u svakom slučaju, poslednja koja je bila pozvana, osim mene i mame, bila je baka, s još nekim tetkama, i onda smo išle da je pratimo. To je... ta slika je bila užasna. I, ovaj, i onda je mama htela da ostane sa svojom majkom, ali pošto sam ja bila sa njom, rekla sam joj, pa imaš za koga da živiš. A ja četrnaest i po godina, šta da vam pričam. I onda, ima mama za koga da živi, osim toga, tata je u zarobljeništvu, moj brat je negde u Italiji. I, ovaj, nekako se ona teška srca oprostila od bake, koju su utovarili na otvoreni kamion. I dalje ne znam šta je bilo.“

Branislav Acković, bivši zatočenik Prihvatnog logora Zemun:

„I danas kod mog sina ima papir, overen, onde lepo piše, opština ta i ta, pečat, važan pečat od '43... i ja sam to dobio, i ja sam mogao da izađem iz logora, ali da vam pravo kažem, nisam hteo, nije da nisam smeo, nisam hteo. U tim mojim papirima i sada piše, mada sam crn, nisam Ciganin, nisam Jevrejin, nisam odmetnik u šumu, nisam simpaziter njihov, niti nikakav član njihov. I ja sam mogao da izađem i kada sam rekao „dobro idem ja kući“, „E“, kaže, muški, „ne“. Pa kako? „Kod nas, u vojsku“. I dobijem Nedićevu gardu. Ja rekoh, „Za pušku da se uvatim ne smem“. To, bože, ne smem. „Ja od puške begam, ja za pušku da se uvatim neću, ja ostajem ovde.“ Tamo su bile velike muke, kad te osude, oni te odvedu i ne vidiš šta ti sve naprave. To se skupi, skupi, onda ima gvozdene kola, vas u kola, pranga pozadi, policija, odvede gde odvede, pobije, zatrpa se. Ima kada smo kopali rupu, a ne znamo zašto, ne znamo za čega. Iskopamo jamu, a ne znamo za čega. Niko ti ne kaže zašto, ne znaš... kopaš, ne znaš zašto... da se zatrpaju živi ljudi, odnosno ubijeni ljudi.“